

прошојереј Јевије Пойов
УЖУРБАНОСТ САВРЕМЕНОГ СВЕТА

П остоји велико зло у са временом свету. То је ужурбаност живљења. Људи овога доба, да тако кажемо, бичем терају себе кроз живот. Какво год да узмете занимање: занат, трговину, било какву функцију или науку, свуда ћете видети крајње напрезање снага. Једноме послу, којим би се иначе човек могао задовољити и обезбедити опстанак, додаје се други и трећи посао. То више није само борба за опстанак, него тражење за себе нечег што превазилази личне потребе. Онима који још не познају ту грозничаву ужурбаност живота савремених људи довољно ће бити да проведу само један радни дан у неком већем граду. Они ће се зачудити, зашто ти људи тако журе, као да им се планина руши на главу. Међутим, житељи градова су већ задовољни оваквом гужвом. Зашто? То њихово задовољство није резултат здравог расуђивања и здраве свести о томе да људски живот треба да буде управо такав, него је то последица њихове сопствене напетости.

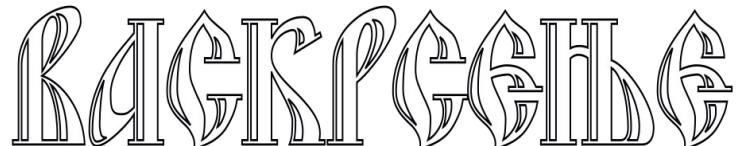
Уз то, сусрећемо се и са новом особеношћу у занимању савремених пословних људи. Они не распоређују своје обавезе тако да међу њима имају паузу за одмор, него најчешће сав посао обављају без одмора. После напора је, наравно, потребан одмор. Али, у чему се најчешће састоји њихов од-

мор? Уопште се не састоји у ономе што захтевају здрав разум, здравље и Господ Бог. На пример, тај одмор није спокојно уживање у природним лепотама, није штетња на чистом ваздуху, није тишина породичног круга, утолико пре није одлазак на јутарњу службу или Литургију недељом и другим празницима.

Њихов непрестани рад од ране зоре до касне вечери, понекад чак и без ручка, захтева такав одмор који би одговарао њиховом напетом стању, то јест изазива у њима жељу за бурним, упадљивим и несвакидашњим задовољствима.

Када, дакле, многи данашњи људи до те мере изопачавају природни ритам живота и сами себи стварају главоболју, срдобољу и такозвану „нервну растројеност“, зашто је онда чудно ако на крају крајева постану умоболни! Наравно, главни расадник толиког броја умоболних у савременом свету, као и њихових самоубистава, јесте савремени друштвени живот, али у власти је сваког човека да живи по природним законима или да те исте законе дрско и насиљнички мења. Свако може да бира којим ће путем ићи: да ли путем који нам указује Господ у Светом Писму и по примеру Светих Божијих, или заједно са масама, широким путем који води у пропаст.

манастири Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом итумана јеромонаха Рафаила

ТРИДЕСЕТ И ТРЕЋА НЕДЕЉА ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

О ЗАКХЕЈУ

ћрејодобни Јевхимије Велики; св. мученици Ина, Пина и Рима

Лк. 19:1-10, (зач. 94); Лк. 6: 17-23, (зч. 24).

1Тим. 4:9-15, (зач. 285); Јевр.13:17-21 (зач. 335).

јереј Димитрије Сизоненко
СПАСИТИ ИЗГУБЉЕНО

Ч удесна прича о Закхејевом обраћењу након сусрета са Спаситељем показује нам пример истинског духовног препорода. Сви су га сматрали грешником и црном овцом. Са нарочитом тежином су царинике и блуднице називали речју „грешници“. Име Закхеј значи „чисти“ и звучи баш неприкладно спојено са најомраженијом професијом у јеврејском свету тога времена.

Закхејева жеља

Ј еванђеље нам саопштава: Закхеј „тражаше да види Исуса које он...“ Да ли је то проста радозналост? Али он, одбачен од свих, несумњиво да је имао неку јачу емоцију: његова је душа страдала од жеђи коју нико није могао да утоли. Кome поћи? Књижевници и фарисеји су се према њему односили са презиром, народ му је окретао леђа, чим би се приближио. Свакако да је пуно слушао о Исусу из Назарета, као на пример од таквих

или сличних обраћених грешника: „Овај човек је пријатељ цариника и блудница. Кажем ти да је и више од тога: Он је њихов Спаситељ. У Њему је сила, способна да врати у живот и упути на прави пут. Он је то учинио са мном“. Таква су сведочанства могла у тој мери погодити Закхеја да је он по сваку цену желео да види Исуса.

Природа није кривац, али за пријелькивани сусрет постојала је озбиљна препрека. Закхеј је био важан човек међу цариницима, али мален растом и никако није могао да се уздигне изнад масе која се са свих страна тискала око Исуса. Замислимо се при томе: зар и ми сами нисмо као неки духовни патуљци у тренуцима када нам недостаје снага карактера, искрености, вере, да следимо за Христом?

Друга препрека која није дозвољавала Закхеју да уђе у Царство Божије, била је повезана са Његовим службеним положајем. Народ је mrзео царинике. Најпре због тога што су ови били у слу-

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

жби римских окупационих власти, т.ј. сматрани су издајницима, а Закхеј је био њихов старешина. Као друго, као и већина његових колега и он се свакако служио махинацијама, заварао трагове, није се гнушао насиља, да би изнудио новац од сиромаха, и није се устручавао да узме оно што му се свиђало. За народ су ова изнуђивања била мучнија од самих налога, и стога су га мрзели као пљачкаша и разбојника. На крају крајева, био је и богат, а као што је познато, немогуће је истовремено волети и Бога и богатство.

Закхејев Спаситељ

Ниједан напор не остаје узалудан. Господ уме да пронађе оне који Га траже, па и на најнеочекиванијим местима: Он је пронашао Матеја на царини, Натанаила под смоквом, самарянку код кладенца, разбојника на крсту.

Међу густим смоквним лишћем Закхеј се скрио као у заједи: он гледа Исуса, али да ли Исус види њега? Несумњиво – да! Очи Господње надгледају сву земљу, да укрепе оне чије срце свецело припада Њему (2Днев. 16, 9).

Закхеј се већ навикао на то да сви на њега гледају са одвратношћу – за свагда је одбачен од народа Божијег... Али у Исусовом погледу, по први пут је видео нешто сасвим другачије. У њему није било ни трагова осуде, ни трага озлобљености. Овај поглед био је испуњен наклоности, дивљења и светlosti. Закхеј остаје оно што је и био: изгубљени чо-

век, жалосни издајник. Нека све то, али га Бог због тога ништа мање не воли, јер Отац Небески једнако приhvата и праведника и (покаяног) грешника.

Одједном необјашњив мир и ликовање испуњавају Закхејеву душу. Он не верује својим очима. Све се дешава толиком брзином, да он чак ни не успева да изговори речи самопрекора или раскајања. Народна маса такође не може да поверије својим очима. Они који су се нашли ту поред још су више зачуђени него сами Закхеј. Шта ће се сада дододити? Исус се не боји да искомпромитује себе разговором са одбаченима. Више од тога, Он зове Закхеја по имену, као да није Закхеј тражио да види Исуса, него да је Господ тражио сусрет са тим човеком који се узверао на смокву.

Спаситељ жури: „Сиђи брзо!“ Наш је грех, као високо дрво. Господ зове свакога, ко се крије у корову увреда, сумњи и сваке нечистоте. Грешник, слично Закхеју треба да се спусти, да би га Бог узвисио до праведности. Својом љубављу Господ смирава, не унижавајући, и узноси, не искушавајући гордошћу. Истинско покаяње произилази од сусрета са том изненадном љубављу, која изазива сажаљење због грешака у прошлом животу и узводи у нови живот. Када Свети улази у дом цариников, тада грех излази отадле заувек.

Закхејево преобраћење

Нема никакве сумње што се тиче величанствене промене која се ове вечери дого-

дила у Закхејевој души и животу. Јеванђеље запажа етапе тога пута: послушање – радост – милостивост. Пре свега Закхеј је послушао и „сишао брзо“. Као што сазрели плод пада са дрвета при најмањем даху ветра, он је пао пред ноге Исусове већ након првих речи које су му биле упућене. Затим је са радошћу примио Спаситеља у свој дом. Никакво осећање се не може упоредити са радошћу спасења. До тог тренутка он је био супров и злобан човек, али у сусрету он је коначно исцељен од греха. „Господе, пола имања свога дају смромасима“. Он не поступа тако да би се спасао, већ зато што је већ спасен.

Роптање народне масе

Разуме се да су се ту налазили људи који не пропуштају прилику да помраче весеље. „Како јуће да гостује код грјешнога човјека?“ - чуо се ропот негодовања у завидљивој маси, која у овом тренутку дословно понавља речи старијега брата из приче о блудном сину.

Нека је Закхеј и грешник, али га због тога Бог ништа мање не љуби: „... и ово је син Авраамов“. У сваком грешнику, ма колико ниско да је пао, Господ види сина и наследника обећања.

Чиме објаснити изненадну промену?

У Закхејевом одговору најчешће виде одлучност да се покаје и чак да се откупи. Али у самој ствари он не говори „ја ћу дати“, пре објашњава Исусу да он већ поступа управо тако. Не

чуди да Јеванђелист Лука говори како су цариници прилазили Јовану Крститељу са питањем: „Учителю, шта ћемо чинити?“ (Лк. 3, 12). Ми не знамо да ли је Закхеј тада примио крштење покајања, али је то врло вероватно, с обзиром на строгост са којом је он спреман да се искупи за неправде које је начинио. Исус га назива сином Авраамовим, не више због крвног сродства народу Божијем, већ због вере. Касније ће апостол Павле рећи: „Схватите, дакле, да су они синови Авраамови који су од вјере“ (Гал. 3, 7).

Али да би се спасио, Закхеју нису довољни искључиво људски напори. Неопходан му је сусрет са Христом-Спаситељем, Који је дошао „да потражи и спасе изгубљено“. У безводној пустини душе овога цариника одједном је одјекнуо глас Претече: „Припремите пут Господњи, поравните стазе његове“ (Мт. 3, 3). И сада се догодио тај дуго очекивани сусрет са Јединим Који је могао да га спасе.

И потврђујући то, Исус торжествено узвикује: „Данац дође спасење дому овоме; јер и ово је син Авраамов. Јер Син Човјечији дође да потражи и спасе изгубљено.“ (Лк. 19, 9 – 10).

Греховне ране може исцелити једино спасоносна љубав Божија, која је кадра да испуни светлочешћу и најскривеније дубине људскога срца. Упркос свему, тамо где је чаша греха напуњена до врха, благодат се у изобиљу излива преко чаше.

Амин.